

A vegades la vida real és millor que el cinema

UN *amor*
DE PEL·LÍCULA
RACHEL WINTERS

RACHEL WINTERS
UN AMOR DE
PEL·LÍCULA

Traducció de Cristina Sala

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *Would like to meet*

PRIMERA EDICIÓ: GENER DEL 2020

© RACHEL WINTERS, 2019

© DE LA TRADUCCIÓ: CRISTINA SALA, 2020

© EDITORIAL PLANETA, S.A., 2020

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2020

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2598-8

DIPÒSIT LEGAL: B. 26.359-2019

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

www.columnaedicions.cat

*Tots els personatges d'aquest llibre són ficticis,
i qualsevol semblança amb persones reals,
vives o mortes, és pura coincidència.*

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Dues setmanes abans

I

Codi vermell

INT.: UN BAR EN UN SOTERRANI AL SOHO. DIVENDRES,
16 DE NOVEMBRE, 22.00 H.

L'EVIE és amb una petita munió de joves ben vestits de vint i tants anys. Té un got de plàstic a la mà ple de vi blanc de la casa i assenteix amb el cap seguint la conversa que té lloc al seu voltant. Comprova el telèfon; va massa alegre i no dissimula ni de bon tros tan bé com es pensa.

Sarah: Ara us enviaré la presentació per correu electrònic per ajudar-vos a planificar-ho tot el cap de setmana. Atents a les safates d'entrada!

Maria: De veritat, no ens fa res planificar-te el comiat de soltera sense la teva ajuda

Jeremy: Cosa que no vol dir que no ens faci res planificar-te el comiat de soltera

Sarah: Però així sabreu DEL CERT que m'encantarà. I ja que parlem del casament, podem parlar del tema de l'acompanyant, Evie?

Em vaig tornar a ficar el mòbil a la bossa. La Sarah havia intentat parlar amb mi del «tema de l'acompanyant» des que s'havia promès. Com si jo tingués alguna mena de malaltia de la qual no volia parlar.

Quan vaig centrar-me de nou en les dues noies tan elegants que eren amb mi a la barra, em vaig adonar de dues coses. La primera: tenien la pell esplèndida, impol·luta, sense que les preocupacions l'haguessin afectada, i suau com la d'un nadó. I la segona: anava més alegre del que em pensava, i això que m'havia cenyit a la meva norma sagrada de prendre tres copes com a màxim.

Era la maledicció de les trobades d'assistents. Un cop al mes, els assistents de totes les agències de talents del cinema i la televisió quedàvem a diversos bars (horribles) del centre de Londres per «fer contactes» (és a dir, tafanejar). En aquests esdeveniments no hi havia mai menjar, però sempre corrien grans quantitats de vi blanc (del més barat). M'imaginava que tots els presents eren massa joves per haver tingut una ressaca d'adult i vivien feliços sense saber què era despertar-se com si cadascun dels teus vint-i-nou anys d'edat et donés un cop de puny a la cara.

Jo, en canvi... Duia un entrepà d'ou a la cartera que em moria de ganes de menjar-me, però encara no havia trobat el moment adequat per fer-ho. Si bé la meva faceta pràctica em deia que havia de fer coixí a l'estómac, també havia d'admetre que la gent normal probablement no s'emporta entrepans als esdeveniments de *networking*.

Una de les noies, la Jodi, es va apartar la cortina de cabells rossos de la cara i em va dedicar un petit somriure que em va fer sentir com si la més jove fos jo. Em feia l'efecte que m'acabava de fer una pregunta. La Jodi treballava d'assistent en una de les principals agències de talents del sector, i era la mena de persona que col·leccionava xafarderies com si fossin monedes.

—Perdona, què deies? —Vaig prémer el got de plàstic de vi amb força. No gaire temps enrere, en aquesta mena d'esdeveniments sempre anava acompanyada.

—Porto la jove Geraldine a fer un tomb per presentar-li la gent adequada —va dir la Jodi. Arrossegava les paraules i tenia un accent londinenc tan marcat que em feia sentir més del nord amb cada sí·l·laba que pronunciava.

Em vaig girar cap a aquella adolescent que portava ulleres rodones. Tenia els cabells llargs i els duia mig recollits en un monyo despentinat; s'havia deixat uns quants flocs ondulats i enredats que deien: «Mira que poc que m'importa la meva aparença». A sota del peto, portava una samarreta blanca de màniga curta amb «GRETA GERWIG» escrit en lletres negres i grosses. Immediatament em vaig voler tenir una d'igual, però no seria mai prou *cool* per portar-la.

—On fas les pràctiques? —vaig preguntar.

Es va fer un moment de silenci.

—Evie, mira que n'arribes a ser, de beneita —va riure la Jodi—. És assistent.

—Però si és una criatura! —Vaig tancar la boca de cop, com si servís per retirar aquelles paraules.

La Geraldine va deixar anar una rialla greu i gutural i es va posar la mà al pit.

—Gràcies. En realitat, soc gairebé un dinosaure, en comparació amb els altres assistents. —Va abaixar la veu

fins a un xiuxiueig—. En realitat, tinc vint-i-tres anys. M'amoïnava que la gent pensés que soc massa gran.

—Sembla que amb prou feines arribis als vint-i-un —va ser la resposta automàtica de la Jodi. Jo tenia ganes d'agafar la Geraldine per l'espatlla i dir-li que era tan jove que pràcticament acabava de sortir de l'ou. En lloc d'això, vaig prendre un altre glop de vi.

—La Geraldine treballa a Geoffrey & Turner —va dir la Jodi, amb una eloqüència que vaig ignorar deliberadament.

Geoffrey & Turner era una agència petita però respectada de guionistes de cinema i televisió. Uns quants anys enrere, havia estat el rival directe de l'agència de guionistes on treballava, la William Jonathan Montgomery i fills. Últimament, però, s'havien convertit en l'agència preferida dels escriptors que buscaven prestigi, i nosaltres..., bé, diguéssim que algun dia remuntaríem.

—Un dels nous col·legues de la Geraldine, en Ritchie, és un vell amic teu, oi que sí, Evie? —va pressionar la Jodi. No se li escapava res. Des que s'havia assabentat que temps enrere l'havia conegut, quan era en Ricky a seques, mai no deixava passar l'oportunitat d'aconseguir-ne més informació. El meu ex era allò que en aquest sector s'anomenava «unicorn», és a dir, un home solter. Això el situava al centre del radar de xafarderies de la Jodi. Li podria haver dit que en Ricky era un noi capaç de fer-te sentir la persona més afortunada del món. Fins que ja no eres el que ell volia. En comptes d'això, vaig mantenir el somriure fix i, com sempre, no vaig afluixar la llengua.

—En Ritchie és genial —va dir la Geraldine amb entusiasme—. Estic segura que un dia d'aquests el faran agent. Té tots els números per fer una carrera meteòrica.

—Bé, era evident que no seria assistent tota la vida

—va dir la Jodi, i tot seguit em va posar una mà al braç—. No pateixis, ja t'arribarà el dia. La teva situació és particular.

La Jodi no s'equivocava, però no era això el que em molestava. *No l'ascendirien tan aviat, oi que no?* Se'm va fer un nus a la gola.

—On treballes? —em va preguntar la Geraldine.

Vaig sospirar i em vaig resignar. De tota manera, tard o d'hora ho esbrinaria.

—A William Jonathan Montgomery i fills —vaig dir. La Geraldine va esbatanar els ulls.

—Ah, o sigui que ets la famosa Evie.

Quan eres l'assistent amb més antiguitat de la indústria, solia córrer la veu.

Em vaig sentir alleujada quan van decidir que era hora de reomplir el got i se'n van tornar a la barra. Vaig treure el mòbil altra vegada i vaig desitjar que arribés divendres perquè els meus amics fossin aquí. A vegades, la distància que ens separava es feia més gran del que podia suportar.

Evie: SOCORS ESTIC ENVOLTAVA DE CRIATURES

Maria: On ets?

Evie: Trobada d'assistents

Evie: *ENVOLTADA de criatures

Jeremy: Que hi ha en Ricretí?

Evie: No. Ara només es fa amb agents

Sarah: Li anirà bé anar-hi. I TAMBÉ T'ANIRÀ BÉ PER A LA TEVA CARRERA PROFESSIONAL, EVIE

Jeremy: No cridis, Sarah

Maria: Ets una agent, Evie, digui el que digui el teu títol oficial. Ara ja has fet acte de presència. Per què no te'n vas a casa? Cuida't

Vaig guardar el telèfon sense respondre a la Maria. A vegades aquesta mena d'esdeveniments se'm feien una muntanya, però hi havia d'anar si algun dia volia deixar de ser assistent. Tothom venia amb el mateix propòsit: dir les paraules correctes, parlar amb les persones adequades i fer tot de contactes importants. Quan m'acabava de traslladar a Londres, jo també em sentia així. Però no perquè volgués ser agent.

Si el pare em veiés.

Sabia que estaria orgullós de mi, tot i que el sorprendria veure'm en aquesta banda de la indústria, amb la intenció de representar guionistes en comptes de ser-ne una. Es preguntaria què se n'havia fet, de la nena que, als dotze anys, havia afirmat que seria com la Nora Ephron o la Dorothy Taylor i que creia que escriure era tan essencial com menjar o respirar. És clar que ell no sabia què m'havia dit el primer agent a qui havia ensenyat la meua obra.

«No tens el que es necessita».

Vaig sentir un petit calfred. Normalment ofegava els pensaments de la meua època com a guionista, però aquest vespre em costava més. *Fa set anys que ets assistent. Feliç aniversari, Evie.* Amb tot, sempre em repetia a mi mateixa que era afortunada. No havia pogut complir el meu somni, així que ara em dedicava a ajudar altres guionistes a complir el seu. Tot hauria valgut la pena quan m'ascendissin a agent. En Monty no parava de repetir-me que encara no estava preparada. Només havia de trobar la manera de fer-li veure de què era capaç.

Em vaig obrir pas fins a la barra, em vaig esmunyir al costat de la Jodi i vaig deixar el got buit just a temps per sentir què deia la Geraldine.

—Jo mai faria la mateixa feina durant tant de temps.

—Em va veure—. No t'ho prenguis malament —es va afanyar a afegir.

—L'Evie no en té la culpa —va dir la Jodi—. El seu cap, en Monty, és una mica ridícul.

Això em va fer saltar. En aquest sector, en Monty era considerat de la vella guàrdia, un dels últims bastions de l'època en què la majoria dels acords es firmaven a la barra dels clubs privats. Encara era capaç d'encisar un productor quan li convenia, però el món havia canviat. L'onada de joves entusiastes que arribava al sector mostrava una comprensió innata del «contingut», una paraula que provocava urticària a en Monty.

—És molt bo en la seva feina —vaig dir, conscient que defensava tant la seva experiència com la meva.

—Tots sabem el veritable motiu pel qual hi segueixes treballant, l'incentiu de la feina... Un cert guionista que ha guanyat un Oscar. En Monty en deu conèixer tots els draps bruts per poder retenir-lo durant tant de temps.

Per principi, la Jodi estava informada sobre tots els guionistes interessants. Tot i això, hi havia coses que ni tan sols ella sabia del client estrella d'en Monty.

A la Geraldine se li van il·luminar els ulls.

—No deus voler dir l'Ezra Chester, oi? Déu meu, com és? És tan guapo com a les fotos d'Instagram? Trobo que fa tan bona parella amb la Monica Reed. Ella li deu treure deu anys, però no sembla que li importi ni poc ni gaire. Com avança la seva gran pel·lícula? És veritat que va donar la meitat de la seva paga a una organització benèfica? Explica-m'ho tot.

L'Ezra s'havia convertit en el guionista predilecte del sector feia tres anys, després de guanyar un Oscar al millor guió, però no havia entrat al regne de les celebritats fins que no havia començat a sortir amb la reina de Ho-

llywood, la Monica Reed. Després d'aparèixer en diverses pàgines de xafarderies i llistes de famosos del moment, ara tenia més de tres-cents mil seguidors al seu perfil d'Instagram. També hi ajudava el fet que semblés que havia nascut per sortir a la pantalla, i no pas per estar amagat al darrere.

—No puc dir gran cosa de la pel·lícula —vaig dir, amb un somriure per suavitzar les paraules.

—Fas molta gràcia, Evie —va dir la Jodi, i de cop i volta em vaig traslladar a l'institut, quan els companys es burlaven de mi quan aixecava la mà a classe—. Som amigues. Almenys ens podries dir si els rumors que corren són certs. És veritat que el gran Ezra Chester té el bloqueig de l'escriptor?

—I ara —vaig dir, mirant d'ignorar la contracció que havia notat al pit en sentir la paraula *amigues*. El darrer any, des que la Jodi havia començat a treballar d'assistent, ens havíem vist un cop al mes. Això ja es podia qualificar d'amistat? Una part de mi esperava que sí, perquè des que havia vingut a viure a Londres m'havia adonat que fer amics fora de la feina era poc menys que impossible. I, així i tot... L'única vegada que havíem sortit a fer un beure juntes, havia abaixat la guàrdia i li havia explicat una cosa personal. L'endemà, una assistent a qui no coneixia de res m'havia enviat un correu electrònic recomanant-me el seu psicoterapeuta de dol. No havíem tornat a sortir.

—El voluntariat amb prou feines li deu deixar temps per escriure —va dir la Geraldine amb empatia—. Acaba de passar un mes sencer a Amèrica del Sud per conèixer els nens per a qui col·lecta fons. No sé pas com s'ho fa.

—Nosaltres tampoc —vaig dir en un to neutral, i vaig pensar en les imatges artístiques de les vinyes que també havia aconseguit visitar durant el viatge.

—Explica'ns alguna cosa que no sapiguem de l'Ezra, Evie —va dir la Jodi mentre esbatanava els ulls, com si a totes dues ens molestés la Geraldine. Com si fóssim còmplices.

—Bé —vaig dir, encara atordida per haver begut massa alcohol barat amb l'estómac buit—. La veritat és que l'Ezra... —Vaig veure que la Jodi contenia la respiració. Em va vibrar el telèfon.

Vaig fer una pausa i em vaig adonar que seria molt fàcil anar-me'n de la llengua: l'únic que havia de fer era explicar-los per què els meus amics de Sheffield li deien BIP. Arruïnaria la seva reputació i la de l'agència d'un sol cop.

Per desgràcia per a elles, vaig ficar la mà a la bossa i en vaig treure l'entrepà per buscar el telèfon. *Què carai.* Vaig desembolicar-lo i vaig fer-hi una bona queixalada. La gent que es pensa que ser agent té glamur, m'hauria de veure algun dia agafant l'últim tren per anar cap a casa carregada amb una fogassa de pa per poder menjar torrades al llit.

La Jodi es va escurar el coll i va fer cara de sentir vergonya aliena.

—I doncs? Va, Evie, canta.

—D'acord —vaig cedir—. La veritat és que... —Vaig fer una pausa per engolir ràpidament l'últim tros d'entrepà. Elles van fer un pas cap a mi, impacients—. El projecte que té entre mans us deixarà bocabadades.

Silenci. Van fer cara d'incrèdilitat.

—Caram —va dir la Jodi de manera inexpressiva; aquesta vegada van ser elles qui van intercanviar una mirada, i jo me'n vaig quedar al marge.

Això és el que passa quan fa set anys que ets assistent: ho acabes fent molt i molt bé.

Per molt que l'Ezra fos un BIP acabat, aquí ningú no esbrinaria per què.

Vaig tornar a ficar-me l'embolcall buit a la bossa i vaig treure el mòbil. Tenia diverses trucades perdudes d'en Monty. Coneixent-lo, tant podia ser una crisi amb un client com que volgués que li portés una americana a la tintoreria.

Per una vegada, vaig agrair que fos tan pesat.

—Em sap greu, però me n'he d'anar de seguida. Em necessiten a l'oficina.

La Geraldine va mirar l'hora al seu rellotge Baby G resistent a l'aigua.

—Però si són més de les deu de la nit! —va exclamar, perplexa—. I és divendres.

Vaig dedicar-li el meu somriure més tendre.

—Benvinguda al món de les agències.

—Codi vermell. M'han parat una emboscada. —La veu d'en Monty era un xiuxiueig, però ressonava d'una manera estranya—. Que els has dit on era aquesta nit?

—A qui? —vaig dir mentre esquivava la gentada que cada divendres a la nit omplia Dean Street.

—A en Sam i en Max. Són aquí.

En Sam i en Max eren els productors del nou guió de l'Ezra. Ho feien tot com si fossin una sola persona, com una hidra a qui havien intentat matar però que simplement s'havia partit en dos i continuava fent la seva vida com si res. Eren les dues persones més fervorosament educades que havia conegut mai. Em semblava molt estrany que haguessin anat a trobar en Monty sense avisar-lo.

—Que ets a The Ash?

—Ahà! —va rondinar—. O sigui que sí que els has dit que seria aquí.

Em vaig mossegar la llengua. En Monty sempre era en aquest club privat exclusiu per a socis. Pràcticament hi feia vida. Passava més temps a The Ash que a casa seva, i a ningú que conegués una mica en Monty se li acudiria anar-lo a buscar a l'oficina.

—I s'hi han presentat així com així?

—Sí, sense ni tan sols trucar abans. —Un soroll va ofegar el que va dir tot seguit. *Era la cisterna d'un vàter?*—. Vine immediatament. Codi vermell, Evelyn.

En Monty havia ideat un sistema de codis per si necessitava la meva ajuda mentre estava reunit amb clients, de manera que no sabessin que ho feia. Ambre volia dir «espera instruccions», verd era per a emergències de poca importància, com ara demanar un taxi i coses per l'estil, però la gravetat d'una situació de codi vermell era imprevisible. L'última vegada, un client s'havia ennuegat amb una mandonguilla i en Monty, que havia begut massa, no recordava que me n'havia anat a passar el cap de setmana a casa i que no podia fer la maniobra de Heimlich des de Sheffield. Malgrat tot, el client va sobreviure.

—Necessito una extracció. —També calia recordar que en Monty podia ser molt teatral. Treballàvem amb guionistes, no espies.

Merda. Durant pocs segons només es van sentir veus femenines de fons.

—Monty? Que va tot bé?

—Un moment —va xiuxiuejar. Les veus es van apagar—. Vine a treure'm d'aquí!

—Ja vinc. A quina sala ets? —El club era a Mayfair i tenia set plantes, una piscina al terrat i un spa.

En Monty va balbucejar alguna cosa sobre una bava rodona.

—Perdona, em sembla que no t'he entès bé.

—He dit que SOC AL LAVABO DE DONES!

—Doncs, no ho sé, surt, no? —vaig suggerir amablement.

—Ja m'agradaria, però estic ATRAPAT, Evelyn. Estic atrapat, collons.

Mentre em dirigia al metro, no podia estar més contenta d'haver-me menjat l'entrepà d'ou. Alguna cosa em deia que valia més estar sòbria.